

“মৰমৰ সন্তান সকল:-তোমালোকে ঈশ্বৰৰ সৰণাপন্ন হৈছা মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হবৰ কাৰণে, তেওঁৰ শ্ৰীমতেই তোমালোকক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনাই দিয়ে”

প্ৰশ্ন:- তোমাৰ মৃত্যু হোৱাৰ লগে লগে তোমাৰ বাবে দুনিয়াখনৰো মৃত্যু হৈ যায়-ইয়াৰ অৰ্থ কি ?

উত্তৰ:- তোমালোক সন্তান সকলে পিতাৰ ওচৰত জীয়াই জীয়াই মৃত্যু বৰণ কৰাৰ লগে লগেই গোটেই দুনিয়াও শেষ হৈ যায়। বাকী মনুষ্যইতো যি দুনিয়াত মৃত্যু বৰণ কৰে তাতেই জন্মও লয়। পিছে তোমালোকৰ জন্ম এই দুনিয়াত নহয়, নতুন দুনিয়াত হব। তোমালোকে স্বৰ্গৰ সাম্ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰা।

গীত:- মৰনা তেৰী গলি মে “ মৰনোও তোমাৰ লগত, জীয়াইও থাকিম তোমাৰ লগত.....”

ওম্ শান্তি! এই গায়ন এই সময়ৰেই, যিটো পুনৰ ভক্তিমাৰ্গত গোৱা হৈছে। এই সময়ত তোমালোকে পিতাৰ ওচৰত জীয়াই জীয়াই মৰিছা (জীৱিত অৱস্থাতেই দুনিয়া খনৰ পৰা মৃত্যু হৈ গল্য) গতিকে গোটেই দুনিয়াই শেষ হৈ যায়। অজ্ঞান কালত মনুষ্যৰ মৃত্যু হলে পুনৰ সেই দুনিয়াতেই জন্ম লয়, দুনিয়া স্থায়ী হৈ থাকে। যি দুনিয়াত মৃত্যু হয় সেই দুনিয়াতেই জন্ম লয়। তোমালোক সন্তান সকল পিতাৰ হৈ যোৱাৰ পিছতেই এই দুনিয়াও শেষ হৈ যায়। কোৱাও হয়- তোমালোক মৰাৰ লগতে দুনিয়াও মৰি যায়... কিন্তু দুনিয়াৰ বিনাশ নহয়। এই দুনিয়াতেই পুনৰ জন্ম লব লাগিব। যিহেতু এতিয়া জীয়াই জীয়াই মৰিছা, গতিকে তোমালোক মৰাৰ লগে লগেই দুনিয়াও শেষ হৈ যায়। তোমালোক মৰিলেই এই দুনিয়ায়েই শেষ হৈ যাব। তোমালোকে জানা- আমি পুনৰ নতুন দুনিয়াখনলৈ আহিম। এইয়াও তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সকলোৱেহে জানা। ঈশ্বৰৰ সন্তান হোৱাৰ কাৰণে সত্যযুগৰ জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰ পোৱা। স্বৰ্গৰ সাম্ৰাজ্য পোৱা। নৰক শেষ হৈ যায়। ইয়াত কোনো পৰিশ্ৰম নাই, কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। মনুষ্যৰ যেতিয়াই মৃত্যুৰ সময় আহে তেওঁক কোৱা হয় ৰাম-ৰাম বুলি কোৱা। শেষত উঠোৱাৰ সময়তো কোৱা হয় - ৰাম নাম সত্য বুলি। ৰাম নাম সত্য অৰ্থাৎ পৰমপিতা পৰমাত্মা যি সত্য হয় তেওঁৰহে নাম লোৱা উচিত। তেওঁকেই ৰাম বুলি কয়, মালাও ৰাম-ৰাম বুলি জপ কৰে। ৰাম-ৰামৰ ধ্বনি এনেকৈ কয় যিদৰে কোনো বাদ্যহে বজাই যেন। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বুজাই-কোনো শব্দ কৰিব নালাগে। কেৱল বুদ্ধিৰেহে স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকে জানা যে- জীয়াই জীয়াই ঈশ্বৰৰ সৰণাপন্ন হলেহে এই দুখ ৰূপী দুনিয়াখন শেষ হৈ যাব। বাবা আমি তোমাৰ ডিঙিৰ হাৰ হ’ম। গোৱাও হয় ৰুদ্ৰ মালা, ৰাম মালা বা কৃষ্ণ মালা বুলি কোৱা নহয়। হুবহু কল্পৰ আগৰ দৰে তোমালোকে ৰুদ্ৰ মালাত গুঠি যাবলৈ এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞত বহিছা। এনে আৰু কোনো দ্বিতীয় সংস্কাৰ নাই য’ত বুজোৱা হয় যে আমাক ঈশ্বৰ পিতাৰ ডিঙিত পিন্ধোৱা হব। নিশ্চয় পিতাৰ পৰাই অধিকাৰ পোৱা যাব। পিতা-কোনে কয়? আত্মাই। আত্মাতে মন-বুদ্ধি আছে যে। বুদ্ধিয়ে বুজি পায় আৰু তাৰ পিছতহে কয়। প্ৰথমে সংকল্প আহে তাৰ পিছতহে কৰ্মেইন্দ্ৰিয়ৰে কোৱা হয় - আমি একেবাৰে পিতাৰেই হৈ গলো আৰু পিতাৰেই হৈ থাকিম। পৰমপিতা বুলি কোৱা হয়নে। তাৰ পিছত সোধা তোমালোকৰ পৰমপিতাৰ জ্ঞান আছেনে? তেওঁলোকে কয় যে ভগৱান সৰ্বব্যাপী। কোৱা-তোমালোকৰ আত্মাই পৰমপিতা পৰমাত্মাক পিতা বুলি কয়, তেনেহ’লে সৰ্বব্যাপী কেনেকৈ হ’ল? সন্তানৰ তাত (দেহত) পিতা আহিব নেকি? পিতা তেন্তে মোৰ তাত - এইটো কেনেকৈ হব পাৰে! সন্তানে তেনেহলে কব নেকি যে মোৰ তাত পিতাৰ প্ৰবেশ হৈছে বা মইয়েই পিতা হয়। তোমালোক আত্মাহে, তেওঁৰ সন্তান। ইয়াৰ পিছতো কোৱা যে মোৰ তাতো পিতা আছে। পিতা কেনেকৈ সন্তানৰ তাত হব পাৰে? ভালদৰে বুজি অন্যকো বুজাব লাগে।

ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ প্ৰখ্যাত। ৰুদ্ৰ হৈছে নিৰাকাৰ, কৃষ্ণ হৈছে শৰীৰধাৰী। তেনেহ’লে ভগৱান কাক কোৱা হ’ব? কৃষ্ণকতো কব নোৱাৰি। মনুষ্যই সকলো পাহৰি গৈছে - ভগৱান সৰ্বব্যাপী, মোৰ তাতো ভগৱান আছে। পিতা হয় গতিকে ঘৰতে থাকিব আৰুনা ক’ত থাকিব। এতিয়া পিতাই এই বেহদৰ ঘৰলৈ আহিছে। ইয়াতেই বিৰাজমান। (বাবাই) কয় যে মই এওঁৰ তাত প্ৰৱেশ কৰিছো। কিবা সুধিব লগা আছে যদি সোধা। আগতে পূৰ্বজক মাতি অনাৰ বহুত ৰীতি আছিল। পূৰ্বজও আত্মাই হয়। পূৰ্বজ মানে আত্মাক খুৱাই। কয় আজি আমাৰ ক’কাৰ শ্ৰাদ্ধ, আজি অমুকৰ শ্ৰাদ্ধ। গতিকে আত্মাক মাটি আনি খুৱাই। ভবা কাৰোবাৰ পত্নীৰ প্ৰতি স্নেহ থাকিলে, তেওঁৰ আত্মাক মাতে। কয় মই হীৰাৰ ফুলি পিন্ধাম বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিলো, ব্ৰাহ্মণক মাটি আনি তেওঁকেই হীৰাৰ ফুলি পিন্ধাই দিয়ে। আত্মাকহে মাতে, শৰীৰতো নাহে। এই ৰীতি কেৱল ভাৰততহে আছে।

যিদৰে তোমালোকে সুক্ষ্মবতনত যোৱা। কাৰোবাৰ মৃত্যু হলে ভোগ লগোৱা। সুক্ষ্মবতনত তেওঁৰ আত্মা আহে। এইয়া একেবাৰে নতুন নতুন কথা। যেতিয়ালৈকে ভালদৰেই বুজি নাপায় তেতিয়ালৈকে সংশয় উঠি থাকিব। এইয়া কি কৰিছে? ব্ৰাহ্মণৰ নীতি-নিয়ম চোৱা কেনেকুৱা।

এই সময়ত মনুষ্য মাত্ৰেই তমোপ্ৰধান। পিতা হৈছে পতিত পাৱন গতিকে কেতিয়াও তমোপ্ৰধান নহয়। মনুষ্যক পতিত পাৱন বুলি কোৱা নহয়। পতিত পাৱন মানে গোটেই দুনিয়াক পতিতৰ পৰা পাৱন বনোৱোতা। এইয়াটো এজন পিতাৰ বাহিৰে আৰু আন কোনো হব নোৱাৰে। ধৰ্ম স্থাপক আহে নিজৰ নিজৰ ধৰ্ম স্থাপন কৰিবলৈ। খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মৰ সিঁজৰা (বংশ, চক্ৰ) তাত আছে। প্ৰথমে খ্ৰীষ্টান আহে, বাকীবোৰ পিছত আহি থাকে আৰু বৃদ্ধি পাই থাকে। তেওঁলোকে কাকো পতিতৰ পৰা পাৱন নবনাই। ক্ৰমিক হিচাবে তেওঁলোকৰহে সংখ্যা আহি থাকে। পতিত পাৱনতো এতিয়াহে দৰকাৰ, যেতিয়া সকলো কৰবৰ ভিতৰত থকাৰ দৰে হৈ পৰে (কৰদাখিল)। সকলোকে পাৱন বনোওতা এজনেই। এইয়াটো ভালদৰেই বুজি পাইছা যে এই সময়ত গোটেই দুনিয়া জৰ্জৰিত অৱস্থা বুলি। বট গছৰো উদাহৰণ দিছে। বহুত ডাঙৰ গছ হয়। এই গছৰ তলত গৈ বহুত সংগঠনে বহে। ইয়াৰ গুৰি পচি গৈছে কিন্তু ডালবোৰ থিয় হৈ আছে, এয়াও গছেই। দেৱী-দেৱতাৰ যি ধৰ্ম আছে তাৰ গছ ওলোটো ওপৰৰ ফালে আৰু ইয়াৰ গুৰি একেবাৰে কটা গৈছে। বাকী সকলো আছে। বীজ আছে কাৰণেহে স্থাপন কৰিব পাৰে। পিতাই কয়- পুনৰ আহি মই স্থাপন কৰোঁ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা, বিষ্ণুৰ দ্বাৰা পালনা, শংকৰৰ দ্বাৰা বিনাশ। বহুত ধৰ্মৰ বিনাশ হৈছিল, এই মহাভাৰত যুদ্ধত। যিয়ে ৰাজযোগ শিকিছিল তেওঁলোকৰহে পুনৰ ৰাজ্য স্থাপন হয়। তোমালোকে জানিছা যে আমি এতিয়া বাবাৰ ওচৰত গৈ পুনৰ নতুন দুনিয়ালৈ আহিম। তাৰপিছত গছ জোপা বৃদ্ধি পাই থাকিব। দেৱী-দেৱতাৰ যি ধৰ্ম আছিলে এই সময়ত প্ৰায় লোপ হৈছে। সেয়ে পিতাই কয়- মই আহিহে পুনৰ দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম স্থাপন কৰো। যি ভাৰত উচ্চৰো উচ্চ আছিলে সেই ভাৰতৰ এতিয়া গ্ৰহণ লাগিছে। কাম চিতাত বহাৰ কাৰণে এই সময়ত সকলো ক'লা হৈ গৈছে। এতিয়া পুনৰ জ্ঞান চিতাত বহাৰ কাৰণে বগা হৈছে। তোমালোকেই যি শ্যামৰ বৰণ আছিল, শ্যামৰ পৰা বগা, সুন্দৰ বনোৱোতা পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেওঁৰহে শ্ৰীমত পাওঁ। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ আত্মাতো চিৰ পৱিত্ৰ সুন্দৰ। আত্মাতহে মলি (লেতেৰা) জমা হয় (সোণৰ দৰে)। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে এই পুৰণা দুনিয়াৰ বিনাশ নিশ্চিত, মৃত্যুও নিশ্চিত। পিছলৈ তোমালোকক কবলৈ কোনোৱে নাথাকিব যে ৰাম ৰাম বুলি কোৱা। এই মৃত্যু এনেকুৱা যে সকলোৱে মৰিব। এতিয়া কিমান মৰিব! কিমান যে সাৰুৱা হব! গতিকে কিয়নো ধৰণীয়ে অতি সুন্দৰ শস্য নিদিব। সত্যযুগত সকলো সেউজীয়াৰে ভৰা মনোমোহা হব। পচি যোৱা বস্তুক সাৰ বুলি কোৱা হয়। যাবৰ জ্বলি সাৰ তৈয়াৰ হয়। সাৰ তৈয়াৰ হবলৈ সময় লাগে। এই সৃষ্টিৰো নতুন হবলৈ সময় লাগিব। তোমালোক সুক্ষ্মবতনত যোৱা তাত কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ ফল দেখা পোৱা। সুবীৰস (মিঠা আম ৰস) খুৱাই। তোমালোকে চিন্তা কৰা কিমানযে সাৰ পাব সেয়াও ভাৰতেই। তাত যে কিমান ভাল ভাল বস্তু ওলাব। সুক্ষ্মবতনত বৈকুণ্ঠৰ সুবীৰস তোমালোকক খুৱাই। বাগিছা আদিৰ সাক্ষাৎকাৰো কৰাই। তাত আমাৰ বাগিছা হব। সন্তানে সাক্ষাৎকাৰ কৰি আহে আৰু সুবীৰস পাণ কৰি আহে। ৰাজকুমাৰে বাগিছাৰ পৰা ফল লৈ আহে। পিছে সুক্ষ্মবতনতো বাগিছা থাকিব নোৱাৰে। নিশ্চয় বৈকুণ্ঠত গৈছিলো। এজন - এজনকৈ সাক্ষাৎকাৰ নকৰাই। যিয়ে নিমিত্ত হয় তেওঁকহে কৰাই। (সাক্ষাৎকাৰ) হবও পাৰে যদিহে বাবাৰ স্মৰণত থকা হয়, বাবাৰ হৈ থকা তেনেহ'লে অন্তিমত বহুত সাক্ষাৎকাৰ হব - পিছে তেওঁ সম্পূৰ্ণ সমৰ্পিত হব লাগিব। এইয়াটো আগতে ভাট্টি তৈয়াৰ কৰিছিল, ভাট্টিত পকিব লগা আছিল কাৰণে বহুতো আহিছিল। সন্তানক বুজোৱা হৈছে যে কাৰোবাক এখন কিতাব দিলেই বাবাৰ জ্ঞান বুজি নাপাব। বুজোৱাৰ কাৰণে নিশ্চয় শিক্ষকৰ (অনুভৱী শিক্ষয়ত্ৰীৰ) দৰকাৰ। শিক্ষকে এক চেকেণ্ডত বুজাব - এইয়া তোমাৰ পিতা, এইয়া তোমাৰ দাদা, এইয়া বেহদৰ পিতা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। কিছুমানক কিতাব দিলেও চাই লৈ পেলাই দিব কিয়নো একো বুজি নাপাব। ইমানখিনি হ'লেও বুজাব লাগে যে পিতা আহিছে আৰু এই ঢোল বজোৱাৰ দায়িত্ব তোমালোকৰ।

নিশ্চয় যাদৱ কৌৰৱ পাণ্ডৱো আছে। মহাভাৰতৰ যুদ্ধও সন্মুখত। নিশ্চয় ৰাজযোগ শিকোৱাওতা জনো থাকিব, স্বৰ্গৰ স্থাপনাও হব। এক ধৰ্মৰ স্থাপনা হৈ অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ হব। তোমালোকে জানা যে আমিহেই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ আৰু নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী হওঁ। এইয়াই হল লক্ষ্য। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱালৈ বেছি সময় নালাগে... দেৱতা বুলি কেৱল সূৰ্যবংশীকহে কোৱা হয়। চন্দ্ৰবংশীক ক্ষেত্ৰীয় কোৱা হয়। প্ৰথমে দেৱতা হব লাগিব। ফল কৰিলে ক্ষেত্ৰীয় হয়। গতিকে পিতাই কয় মোৰ মিঠা মিঠা অতি মৰমৰ সন্তানসকল, কিমান অনেক মৰমৰ সন্তান আছে। যদি কাৰোবাৰ সন্তান হেৰাই যায় আৰু ৬-৮ মাহ পিছত আহি লগ পাই তাৰপিছত কিমান যে মৰমেৰে লগ কৰে। পিতাৰো কিমান যে সুখ হয়। এয়াও কয়- অতি মৰমৰ সন্তান,

তোমালোকে ৫ হাজাৰ বছৰৰ পিছত লগ পাইছা। মৰমৰ সন্তান, তোমালোক হেৰাই গৈছিল, পুনৰ আহি এতিয়া লগ কৰিছা বেহদৰ পিতাৰ পৰা অধিকাৰ লবৰ কাৰণে। দৈৱী দুনিয়াৰ সাম্ৰাজ্য তোমালোক ভগৱানে দিয়া অধিকাৰ। পিতাই তোমালোকক বেহদৰ সাম্ৰাজ্য দিবলৈ আহিছে। এওঁ হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা পৰমপিতা। কয় যে তোমালোক সন্তানৰ কাৰণে কিমান ডাঙৰ উপহাৰ আনিছো। পিছে লোৱাৰ কাৰণে যোগ্যবান হব লাগিব। শ্ৰীমতত চলিব লাগিব। বাবা-মাম্মা বুলি কৈ পিছত পাহৰি গ'লে বা আঁতৰি গ'লে ডিঙিৰ হাৰ হব নোৱাৰিব। সন্তানক কিমান যে মৰম কৰে! পিতাই সন্তানক মূৰৰ ওপৰত ৰাখে। বেহদৰ পিতাৰ কিমান সন্তান। বাবাই সন্তানক উচ্চত ৰাখে। যিয়ে চৰণত পৰি আছিল তেওঁক মূৰৰ ওপৰত ৰাখে। গতিকে কিমান অপাৰ সুখত থাকি শ্ৰীমতত চলিব লাগে। এজনৰ মততহে চলিব লাগে। নিজৰ মতত চলা মানেই এওঁ মৰিল। তুমি শ্ৰীমতত চলিলে শ্ৰেষ্ঠ মনুষ্য হবা অৰ্থাৎ দেৱতা হবা। ক্ষেত্ৰীয় হোৱা মানেই দুই কলা কম হৈ যোৱা। এইয়া হল মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হবলৈ, ক্ষেত্ৰীয় নহয়। পিতাই সোধে নহয় যে কিমান নম্বৰ লৈ পাছ কৰিব? পিতাৰ সন্মান ৰাখিব। বেহদৰ পিতাইও কয় যে সূৰ্যবংশী হোৱা। জানিছাও যে বিজয় মালাত ১০৮ জনেহে পাছ হৈছে। মাম্মা-বাবাকহে অনুসৰণ কৰিব লাগে। (অনেক আত্মাক) নিজৰ সমান স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বনাই শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ উপহাৰ হিচাবে লৈ আনা। পিতাই সোধে কিমানক নিজৰ সমান বনাইছা? কিমান ৰসাল কথা! তুমিহে বুজি পোৱা। কোনো নতুনে একোৱে বুজি নাপায়। এই বিদ্যালয়খন হল মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হবৰ বাবে। কাৰোবাৰতো ৭ দিনতেই বহুত ৰং লাগি যায়, কাৰোবাৰতো একেবাৰে নালাগে। ছি ছি অৰ্থাৎ লেতেৰা কাপোৰত অতি সোনকালে ৰং নালাগে। বহুত পৰিশ্ৰম কৰিব লগা হয়।

প্ৰথম-প্ৰথম কথাই সন্তানক বুজোৱা হয় যে প্ৰথমে সকলোকে কোৱা-বেহদৰ পিতাক তোমালোকে জানানে? কয়-হয়, মোৰ তাতো আছে, সৰ্বব্যাপী হয়। আৰে, তোমাৰ তাতো আছে যদি সুধিব লগা একোৱে নাই। পিতা আছে বুলি কয়, তেনেহলে পিতা তোমাৰ তাতো অথবা মোৰ তাতো কেনেকৈ থাকিব পাৰে! পিতা হয়, নিশ্চয় অধিকাৰো পোৱা উচিত। প্ৰথমে-প্ৰথমে অক্ষ (ঈশ্বৰ) ওপৰত বুজোৱা। পিতাই কয়-হে মোৰ মৰমৰ সন্তানসকল, এনেকৈ কোনো সন্ম্যাসী বা গুৰু-গোঁসাইয়ে কব নোৱাৰে। তোমালোকে জানিছা সঁচকৈ আমি শিৱবাবাৰ অতি মৰমৰ সন্তান। পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ পিছত পুনৰাই লগ হৈছে, স্বৰ্গৰ অধিকাৰ লবলৈ। জানিছাও আমিহেই স্বৰ্গৰ মালিক আছিলো, পুনৰ আমিহেই মালিক হওঁ। স্বৰ্গত নিশ্চয় যাবই লাগিব। পিছত পুৰুষাৰ্থ অনুসাৰে উচ্চ পদ পোৱা যাব। ভাল বাৰু !

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-

১) মাম্মা বাবাক অনুসৰণ কৰি সূৰ্যবংশীলৈ আহিব লাগিব। নিজৰ মতত চলিব নালাগে। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা উচ্চ দেৱ পদ পাব লাগে।

২) "আমি বাবাৰেই হৈ থাকিম"- এই নিশ্চয়ত থাকিব লাগে। কোনো কথাত কেতিয়াও সংশয় আনিব নালাগে।

বৰদান:- বুদ্ধিৰ চমৎকাৰৰ দ্বাৰা আকাৰতো সাকাৰক অনুভৱ কৰোঁতাই দিলাৰামৰ (পৰমাত্মা প্ৰেমিকৰ) দিলৰুবা (প্ৰেমিকা) হোৱা

কোনো সন্তানে পিছত আহিব পাৰে কিন্তু আকাৰ ৰূপৰ দ্বাৰাও অনুভৱ সাকাৰ কৰে। এনে অনুভৱেৰে কয় যে আমি সাকাৰ ৰূপত পালনা লৈছো আৰু এতিয়াও লৈ আছো। গতিকে আকাৰ ৰূপত সাকাৰক অনুভৱ কৰাও এটা বুদ্ধিৰ লগ্ন বা স্নেহৰ প্ৰত্যক্ষ স্বৰূপ। এইয়াও বুদ্ধিৰ চমৎকাৰিতাৰ প্ৰমাণ। এনে সন্তানেহে দিলাৰাম পিতাৰ ওচৰত দিলাৰামৰ দিলৰুবা হয়, যাৰ অন্তৰে এটাই গীত বাজি থাকে - বাহঃ মোৰ বাবা বাহঃ।

শ্লোগান:- ত্যাগী আত্মাৰ প্ৰত্যেক কৰ্ম বা খোজতে সফলতা নিহিত হৈ থাকে।